

Για το κείμενο -απόφαση των πανεπιστημιακών γιατρών.

Γ. Γιαννόπουλος

Σε συνέχεια κάποιων επισημάνσεων («ανάγκη για δημοκρατική λειτουργία των Θεσμών στο ΠΓΝΠ»), ορισμένα ακόμα σχόλια :

1. Το αίτημα των πανεπιστημιακών συναδέλφων για **κατάργηση της αποκλειστικής απασχόλησης** (εδώ χωρίς επίκληση της...διεθνούς εμπειρίας, γιατί δεν συμφέρει !) ουσιαστικά απεκδύει την επιχειρηματολογία του υπόλοιπου κειμένου από κάθε μανδύα ανιδιοτέλειας και ορθολογικής προσέγγισης των προβλημάτων με βάση τα συμφέροντα του κοινωνικού συνόλου και της εκπαίδευσης. Είναι σαν να λένε οι συνάδελφοι ότι ο κύριος στόχος είναι αυτός και όλα τα υπόλοιπα είναι για το «περιτύλιγμα»...
2. Μέσα από την παράθεση νομοθετημάτων, διακρίνουμε μια ιδιαίτερη ... επιλεκτικότητα. Οι πανεπιστημιακοί συνάδελφοι «ξεχνούν» το κύριο νομοθέτημα: τον **ιδρυτικό νόμο (ΠΔ) του ΠΓΝΠ**, που ορίζει ότι σκοπός είναι «...η εγκατάσταση πανεπιστημιακών τμημάτων και μονάδων κλπ κλπ... καθώς και εγκατάσταση αντίστοιχων μονάδων και τμημάτων του ΕΣΥ ...». Δηλαδή, η εδώ και 24 χρόνια απουσία τμημάτων του ΕΣΥ, υφίσταται κατά παράβαση του ιδρυτικού νόμου του νοσοκομείου. Τι έχουν να πούν γι' αυτό οι συνάδελφοι;
3. Ζητούν οι συνάδελφοι (επικαλούμενοι εδώ την διεθνή εμπειρία, αλλά χωρίς να λένε τι ακριβώς εννοούν) να συμμετέχουν στα συμβούλια κρίσης των γιατρών του ΕΣΥ. Πέρα από το καθαρά τυπικό ζήτημα (οι μεν είναι υπάλληλοι του υπουργείου Παιδείας, οι άλλοι υπάλληλοι του υπουργείου Υγείας), τι ακριβώς σημαίνει αυτό το αίτημα ως προς την ουσία και αξιοπιστία της κρίσης; Οι κρίσεις των συμβουλίων γίνονται με βάση κριτήρια πάνω στα οποία αξιολογούνται οι υποψήφιοι. Από την στιγμή που τα κριτήρια θεωρούνται γενικά αποδεκτά, η συμμετοχή πανεπιστημιακών τι ακριβώς θα προσθέσει στον βαθμό αξιοκρατίας; Εννοούν ότι για να προσληφθεί κάποιος πρέπει να τον θέλει και ο καθηγητής; Δηλαδή τα κριτήρια του καθηγητή μπορεί να είναι διαφορετικά (ποια;) από αυτά των εισηγητών -κριτών;
4. Ζητούν οι συνάδελφοι την θεσμοθετημένη συμμετοχή του ιατρικού τμήματος στο ΔΣ του νοσοκομείου. Αν και στο αίτημα αυτό, δεν θα

μπορούσε κανείς να έχει αντίρρηση, εν τούτοις δεν μπορούμε να μην επισημάνουμε το όψιμο ενδιαφέρον των συναδέλφων για την λειτουργία των θεσμοθετημένων οργάνων του νοσοκομείου... Τόσα χρόνια γιατί δεν το είχαν ζητήσει; Μήπως γιατί είχαν συνηθίσει να αποφασίζουν εξωθεσμικά και άτυπα, και στη συνέχεια να επιβάλλουν τις αποφάσεις τους αγνοώντας τα όργανα του νοσοκομείου; Ζητούν να είναι οι δ/ντές τομέων πανεπιστημιακοί. Όλα αυτά τα χρόνια έτσι δεν ήταν; Γιατί ποτέ δεν λειτούργησαν οι τομείς; Γιατί είχαν «μπερδέψει» τους νοσοκομειακούς τομείς (όργανα του νοσοκομείου) με τους τομείς του ιατρικού τμήματος (που δεν είναι όργανα του νοσοκομείου) και είχαν μεταφέρει εκεί το κέντρο λήψης αποφάσεων (με την ανοχή των εκπροσώπων της πολιτείας); Ας σταματήσουν οι υπεκφυγές και οι διαμαρτυρίες για δήθεν παραγκωνισμό τους από τα θεσμικά όργανα. Αν είναι ειλικρινείς θα πρέπει να παραδεχτούν ότι οι μόνοι παραγκωνισμένοι από τα κέντρα λήψης αποφάσεων είναι οι γιατροί του ΕΣΥ. Ας τοποθετηθούν επιτέλους στην ουσία: Για τα ζητήματα λειτουργίας του νοσοκομείου υπεύθυνα είναι τα θεσμοθετημένα όργανα του νοσοκομείου (ΔΣ, Επιστημονικό συμβούλιο, νοσοκομειακοί τομείς). Και τα όργανα αυτά πρέπει να έχουν ουσιαστική λειτουργία, με την ισότιμη συμμετοχή όλων όσων τους αφορούν οι αποφάσεις τους. Ως τότε συνάδελφοι θα αποφεύγετε να απαντήσετε σ' αυτό;

Θα μπορούσε κανείς να απαντήσει και σε άλλα επιμέρους ζητήματα που θέτει το κείμενο των πανεπιστημιακών συναδέλφων. Δεν είναι όμως αυτό το ζητούμενο. Το ζητούμενο είναι να αντιληφθούμε ότι δεν είμαστε σε πόλεμο μεταξύ μας. Ο αντίπαλος είναι αλλού. Στην τραγική συγκυρία που περνάμε, χρέος όλων μας είναι να υπερασπιστούμε το ΕΣΥ από την ισοπέδωση και την απαξίωση. Τα καλώς εννοούμενα συμφέροντά μας δεν είναι αντικρουόμενα, αρκεί να συνειδητοποιήσουμε ότι χρέος όλων μας είναι να υπηρετούμε το κοινωνικό σύνολο, και όχι η εξασφάλιση προνομίων. Οφείλουμε να συνυπάρξουμε. Και για να συνυπάρξουμε, απαραίτητος όρος είναι ο αλληλοσεβασμός, η αναγνώριση της προσφοράς και του ρόλου του καθένα από μας, ανεξάρτητα αν είναι πανεπιστημιακός ή ΕΣΥ. Κριτήριο για την στάση μας είναι πώς το δημόσιο νοσοκομείο στο οποίο υπηρετούμε εκπληρώνει σωστά το ρόλο του (κοινωνικό και ακαδημαϊκό). Η εικόνα του «εμφυλίου» που εκπέμπουμε προς τα έξω δεν τιμά κανένα. Το ζητούμενο λοιπόν δεν είναι ποιος θα έχει «το πάνω χέρι». Οι όποιες διαφωνίες μπορούν να λύνονται μέσα από ειλικρινή διάλογο, με γνώμονα το κοινό καλό και όχι ιδιοτελή συμφέροντα. Το ουσιαστικό διακύβευμα είναι η **δημοκρατία**. Ο σεβασμός των νόμων και των θεσμών. Πάνω σε αυτό θα κριθούμε.

Πάτρα, 5/3/2010